

Slokas Pamatskolas Avīze SPA

Lai krietni nākamie 100!

Novembris mums, Latvijas iedzīvotājiem, ir īpašs mēnesis, jo godinām 1919. gadā kaujās kritušos karavīrus un sveicam Latviju dzimšanas dienā.

2. novembrī skolā viesojās leļļu teātris, kas piedāvāja patriotiski muzikālu leļļu izrādi „Pasaka par Latviju”. Izrādē piedalījās dzīvnieki, Rūķītis, Sprīdītis, Lāčplēsis. Viņi aicināja savā zemē dzīvot draudzīgi.

Ik gadu skolas saime atceras Brīvības cīņas un piemin kritušos kareivjus. 9. novembrī pirmās mācību stundas laikā skolēni un skolotāji pulcējās zālē, lai godinātu brīvības cīnītājus, bet 11. novembra vakarā devās lāpu gājienā uz Paula Zolta rotas kauju vietu, kur krita kapteinis un viņa rotas vīri cīņā par savas valsts brīvību.

16. novembrī skolā izskanēja koncerts, veltīts Latvijas dzimšanas dienai. Pasākumā godinājām jubilei un veltījām tai dze-

joļus un muzikālus priekšnesumus, kā arī izteicām novēlējumu-

mus. Skolas direktors Guntars Miķelsons savā runā uzsvēra, ka mums bija, ir un būs tikai viena Latvija, viena dzimtā valoda, viens karogs un viena himna. Bet galvenā vērtība ir izglītots, tikumīgs un gudrs valsts pilsonis. Direktors aicināja būt savas skolas un valsts vērtībai, Latvijas nākotnes veidotājam.

Šajā dienā tika darināti sveču zīmējumi pie skolas, bet 18. novembrī skolēni iededza sveces vienā no pilsētas Gaismas ceļa posmiem.

Sākumskolas skolēni novembrī darināja cimdus. Bērnu daudzkrāsainie dūraiņi apskāva Latvijas kontūru, vēlot, lai senie cimdu raksti aiz-

sargā, sasilda un rotā dzimto zemi.

Svētku mēnesī skolēni apkopoja savus labos darbus, kā arī izstrādāja projektus par Latviju.

Paikuses pamatskolas kolektīvs valsts dzimšanas dienā atsūtīja aizkustinošu apsveikumu un dāvanu — pulksteni, apliecinot, ka drauga un kaimiņa atbalsts ir nozīmīgs jebkuros laikos.

Visi novembra pasākumi izstaroja mīlestību pret dzimteni un apliecināja, ka varam darīt Latviju skaistāku un labāku. Lai tavi sapņi piepildās tavā dzimtenē nākamajos 100!

Slokas pamatskola

Novembris 2018

Šajā izdevumā:

☺ Sveicam Latviju

☺ Rakstām Valsts prezidenta uzrunu

☺ Piedalāties konkursā "Mans bērības stāsts"

☺ Iepazīstam Latvijas Kara muzeju un sadraudzējamies ar Džimbu

Prezidenta uzruna

Dārgie pilsoņi!

Ir pienācis laiks svinēt Latvijas simtgadi. Tā līdz mums ir atnākusi ne tikai kā svētki, bet arī kā laiks, kurā apstāties, pārdomāt notikušo un izlemt, ko darīt tālāk. Ko nest tālāk, bet ko atstāt pagātnē?

Skumji, ka visu, ko vēlētos atstāt pagātnē, nevar aizmirst. Atmiņas par vīru asinīm, kas izlietas, lai izcīnītu Latvijas brīvību, nav iespējams izdzēst. Lai kā arī gribētos, vislielākās šausmas aizmirst nevar, tāpēc Padomju Savienības represijas paliks atmiņā uz mūžu.

Lai kā arī mūs centās iebiedēt, mēs nekad nevirzī-

jāmies uz brīvību vieni. Latvieši un igauņi pirms 98 gadiem padzina no savas zemes boļševikus. Baltijas ceļu, kas pierādīja Baltijas tautu saliedētību, veidoja arī igauņi un lietuvieši. Eiropas Savienībā mēs iestājamies vienlaicīgi. Un tagad svinam ne tikai Latvijas 100. jubileju, bet arī Baltijas valstu brīvības 100. gadadienu. Mums ir jācienātas, kas ir, un jātiecas pēc kaut kā jauna.

Es novēlu visiem uz mirkli apstāties un apdomāt, kas būtu jādara, lai ne tikai es būtu laimīgs, bet lai Latvija būtu laimīga!

Kristiāns Iesalnieks,
8.b klase

Prezidenta uzruna

Mana tauta!

Šodien vēlos jums pateikties par to, ka stiprināt Latviju ar savu darbu. Paldies, ka dibināt šeit ģimenes un audzināt savus bērnus! Gribu pateikties par to, ka neizvēlaties dzīvot citā valstī un esat savas zemes patrioti!

Mūsu tautai nav gājis viegli, bet pateiksimies tai par sasniegto un kopīgiem spēkiem padarīsim Latviju par stipru un bagātu zemi!

Gvido Juškovskis, 5.a klase

Laura Pētersone, 4.a

Prezidenta uzruna

Cienījamā Latvijas tauta!

Es esmu laimīgs, ka jūs visi esat ieradušies uz šo notikumu. Valsts simtgade ir vērienīgākais notikums mūsdienā Latvijas vēsturē, iespēja godam un cienīgi, lepni un priecīgi svinēt valsts simto dzimšanas dienu, dot ieguldījumu stiprākai Latvijai tās nākamajā simtgadē. Es aicinu katru izmantot savas

iespējas, kādas vien varat ieraudzīt: palīdzēt savai ģimenei un līdzcilvēkiem, novērst kādu netaisnību vai ieviest kārtību, kur tās nav bijis, kopt un sargāt savu zemi. Ikvienam iesaistoties, mēs varam paveikt lielas lietas. Un, darot to kopā, vēl vairāk. Svinēsim šo simtgadi! Un dzīvosim katru dienu tā, lai nākamajā 18. novembrī ikviens no mums ar vēl lielā-

ku lepnumu un pārliecību varētu teikt: „Es esmu Latvija!”

Dievs, svētī Latviju!
Grands Kristians Krauze, 7.a klase

Mans bērnības stāsts

Pirms astoņiem gadiem, kad Latvijai bija tikai deviņdesmit divi gadi, norisinājās mans senākais no atmiņā pietaupītajiem bērnības stāstiem.

Man ir viens gadiņš, es, maza meitenīte ar skrullajiem matiņiem, guļu rozā ratiņos. Man blakus iet lielais brālis: no malas tik lielīgs, jo viņam ir maza māsiņa. Brālim ir jau trīs gadi, un viņš jau ir īsts resgalis. Smaidīgs viņš stāv pie mani meiteņu ra-

tiņiem, grabina koka grabulīti un pūš burbuļus. Man noteikti patīk, jo tas man spilgti palicis atmiņā. Pat mamma to lāgā neatceras. Kad pirmo reizi viņai stāstīju savas atmiņas, māmiņa bija ļoti pārsteigta.

Protams, es vēl baudu bērnību, kur viss ir kā vasarīgā ziedu pļavā. Es jau daudz ko esmu iemācījusies un savu rozā karieti esmu iemainījusi pret rozā skrej-

riteni.

Mazuļi sēž savai māmiņai klēpī un priecājas, cik pasaule ir skaista. Ja godīgi, mēs visi esam kā bērni, kas ieritinājušies savai senajai Latvijai azotē.

**Estere Felicita Žukovska,
4. a klase**

Mans bērnības stāsts

Cik liels un krāsains viss
Ir maza bērna acīm!
Pat lielā mantu kaste,
Kur brīnumu tik daudz!
Ak! Kas tur mani sauc?
Tur mamma stāv pie durvīm
Un smaidot pieri rauc:
- Ak, bērniņ mazo, vai tu dzirdi?
Kāds liels un spēcīgs tu jau audz!
Vēl paies daži labi gadi.

Skat! Dēls jau skolas solā
Pirmo laborītu sauks!
**Kārlis Grinsons,
4. a klase**

**5. a klases apsveikumi
Latvijai.**

Mans bērnības stāsts

Es piedzimu saulainā sestdienā. Mamma, tētis un abas vecmāmiņas par mani rūpējās un mani lutināja.

Ziemassvētkos, kad vecmāmiņa uzlika rūķa cepuri, es biju ļoti dusmīgs un rādīju savu mazo dūrīti. Visiem likās smieklīgs mazais, nīkrais Sandijs.

Kad mammai vajadzēja doties uz darbu, es sāku apmeklēt bērnudārzu. Tur man bija daudz jaunu draugu. Ziemassvētku izrādēs tēloju

ezīti un pelīti. Kad bērnudārzā mācījos pēdējo gadu, mēs, es, mamma un tētis, aizlidojām uz Angliju, lai dzīvotu tur. Tad es pirmo reizi lidoju ar lidmašīnu, un tas bija bailīgi, bet interesanti.

Pirmajā dienā Anglijas skoliņā es raudāju, jo biju sabijies. Visi bērni man nāca klāt, gribēja iepazīties, bet es neko nesapratu. Pēc tam es ar visiem sadraudzējos un iemācījos an-

gļu valodu.

Anglijā man ļoti patīka, bet priecājos, ka atgriezāties Latvijā. Jo te ir vecmāmiņas, tuvinieki un draugi. Te ir manas mājas un mani Ziemassvētki.

**Sandijs Peipiņš,
4. a klase**

**Eiropas Valodu
dienā Latviešu
valodas aģentūra
izsludināja
tradicionālo
skolēnu radošo
darbu konkursu.
Šī gada tēma—
„Mans bērnības
stāsts”.**

**2018. gada
izdevumā „Kas**

**manu tautu dara
stipru” publicēti
Kristapa Toma
Roņa un Gabriela
Leo Žukovska
radošie darbi.
Apsveicam!**

Mans bērnības stāsts

Kur bezgala jūra,
Kur ziemeļu vēji,
Kur brīvība staro,
Piedzimu es.

Kur dzidras upes,
Kur zaļi meži,
Kur plaši lauki,
Augu es.

Kur smilšu pludmale,
Kur senās pilsētas,
Kur gudrās dainas,
Nodzīvošu mūžu es.

Aleksandrs Radionovs, 6. a klase

Mans bērnības stāsts

Bērnība! Ai, brīnišķīgā bērnība! Mazi būdami, iemācāmies tik daudz, bet nepārstājam mācīties visu mūžu!

Sākšu ar pirmo, ko apguvu: vispirms es iemācījos smaidīt, murmināt un kliegt. Tad jau sāku rāpot, staigāt, turēt pudelīti, lēkt un skriet. No vecākiem iemācījos runāt.

Tad pienāca laiks, kad devos uz bērnudārzu. Tur es iemācījos draudzēties ar saviem vienaudžiem un skolotājiem. Bērnudārzs ir tas pats, kas mājas, tikai mājās nav tik daudz bērnu. Lai gan vecāki strādāja un nevarēja būt līdzās, man vienmēr bija silti

un droši. Bērnudārzā es iemācījos griezt, zīmēt, veidot, būt radošs. Iepazinu jaukas rotaļlietas, kuru nebija mājās.

Kad bērnudārza gaitas beidzās, sekoja 1. septembris skolā. Skolā mācījos un joprojām mācos rakstīt, rēķināt un daudzas citas prasmes. Drīz būs jāapgūst fizika, ķīmija, ģeogrāfija - tas jau būs daudz grūtāk. Bet, kad pabeigšu skolu, arī būs jāturpina mācīties un apgūt profesiju, lai iegūtu darbu un strādātu savas zemes un tautas labā. Sanāk, ka mācos un apgūstu ko

jaunu visu mūžu.

Mans pirmais un nozīmīgākais dzīves skolotājs ir ģimene. Es mācos no savām un vecāku kļūdām. Spilgts piemērs tam, kā es mācījos braukt ar velosipēdu. Mamma mani pagrūda no kalna, un es pat nenojautu, ka viņa mani netur, un turpināju mīt pedāļus. Tāpat arī dzīvē ir svarīgi, lai ir atbalsts un iedrošinājums. Tad visi darbi ir iespējami un panākumi garantēti!

Gabriels Leo Žukovskis, 6. a klase

Mans bērnības stāsts

Es neatceros, cik man bija gadu, kad sākās vasara, par kuru vēlos pastāstīt. Manuprāt, man bija astoņi vai deviņi gadi. Gribru rakstīt tieši par šo vasaru, jo tajā bija tik daudz notikumu, taču es rakstīšu tikai par diviem, jo toreiz, kad biju maza, man šie notikumi šķita ļoti aizraujoši.

To vasaru es atceros kā vakar. Jūnija sākumā mana ģimene izlēma doties ceļojumā kaut kur netālu. Mēs izlēmām apmeklēt Ķemeru tīrelpurvu. Kad gājām pa lai-

pām, es ieraudzīju parastu, bet apburoši skaistu un noslēpumainu skatu, kas pavērās pāri purva ezeriņam, krūmiem, kokiem un meža horizontam.

Tad vasaras turpinājumā izlēmām doties apskatīt Ventas rumbu. Līdz turieni braucām vairāk nekā divas stundas, taču tad man šis ceļš likās divas, pat trīs reizes ilgāks. Tālāk es atceros, ka mēs jau gājām kājām pāri lielam, sarkanam tiltam. Pēc tam šķērsojām vēl vienu tiltu, tikai daudzreiz mazāku, un tad jau bijām klāt. Es

ieraudzīju garu, cilvēkiem pilnu ūdenskritumu, no kura dabiskā skaistuma apžilba acis. Mēs gājām pāri mirdzošajam ūdenskritumam, un tas bija aizraujoši! Man aizrāvās elpa aiz prieka un pārsteidzošā skata. Atpakaļceļš uz mājām likās daudz ātrāks.

Bērnībā es visu uztvēru citādāk, un ne viss, kas likās aizraujošs, šķiet pievilcīgs pašlaik, taču Latvijas dabas skaistums ir brīnums, kas mani joprojām sajūsmina.

Samanta Sprudzāne, 8. a klase

Mans bērnības stāsts

Es piedzimu Bulduru slimnīcā, un šo notikumu es, protams, neatceros. Esmu nodzīvojusi Kauguros visu savu dzīvi. Mēs dzīvojām daudzdzīvokļu mājas trešajā stāvā. Man patika spēlēties savas mājas pagalmā, pirms tur uzcēla bērnu laukumiņu. Pagalmā bija tikai zāle, koki, zemē ieraktas riepas, pa kurām lēkājām, un divi metāla stieņi. Vasarā cēlām teltis un rīkojām piknikus, ziemā būvējām sniega mājas (iglas) un vēlām sniegavīrus.

Kad mana ome bija jaunāka, mēs kopā gājām uz mežu pastaigāties. Es atceros, kā katram kokam devu vārdu un taisīju tiem drēbes un ēdienu no sniega.

Agrāk es nebaidījos no suņiem un varēju samīļot kat-

ru suni, kuru satiku. Man ļoti patika suņi un kaķi, bet tagad patīk tikai kaķi, jo no suņiem baidos. Tas saistīts ar senu notikumu bērnībā, kad mans draugs rādīja, kādus trikus prot viņa suns. Draugs jokojoties man viņu uzrādīja, jo nezināja, ka viņa četrkājainais draugs saprot komandu "fas!". Tas bija šausmīgi!

Bērnībā (un vēl arī tagad) man ļoti interesēja viss paranormālais un ar to saistītais. Es atceros, kā mēs bērnu laukumiņā kopā ar draugiem mēģinājām "izsaukt" dažādus garus, piemēram, Piķa dāmu vai Asiņaino Mēriju. Protams, lielākoties tas neizdevās, bet dažas lietas es joprojām nevaru izskaidrot. Es nezinu, vai tās bija vienkārši sakritības, bet mans bērna prāts to visu uztvēra ļoti nopietni. Omīte mani brī-

dināja nespēlēt ar šīm lietām, un es viņu klausīju.

Omīte ir svarīgākais cilvēks manā dzīvē. Gandrīz visu, ko protu, ir iemācījusi viņa. Es visu bērnību pavadīju ar omi, jo mamma strādāja ārzemēs.

Ja salīdzina mani tagad un tad, es gribētu būt tāda kā agrāk: lai nekautrētos tik daudz un lai mani nevarētu tik viegli saraudināt.

Šīs, protams, nav visas manas bērnības atmiņas. Patiesībā es gribētu pagriezt laiku atpakaļ līdz kādam 2010.-2015. gadam, jo tie atmiņās ir jautrākie manas dzīves gadi. Agrāk tomēr bija labāk.

Evelīna Zilbere, 9. klase

Mans bērnības stāsts

Es atceros, kā man bērnībā vectētiņš stāstīja, kā viņš, būdams armijā, daudzas reizes lēcis ar izpletņiem, un es viņu ļoti apbrīnoju. Man vectētiņš strādājis uz kuģa, bijis daudzās pasaules vietās. Viņš ir peldējies kopā ar haizivīm, esmu redzējis to fotogrāfijās.

Vēl es atceros laiku, kad notika pāreja no Latvijas latiem uz eiro, un es mammai lūdzu, lai samaina 1 latu pret 1 eiro.

Kad man bija kādi divi gadi, mēs bijām aizbraukuši slēpot uz Franciju. Tajā laikā es vēl nemācēju lietot slēpošanas nūjas, bet ļoti gribēju tās izmantot. Mēs ar tēti sākam laisties no kalna, es pasli-

dēju un aizķēru tēti, kas zaudēja līdzsvaru, tomēr nenokrita.

Atceros savu pirmo futbola turnīru sešu gadu vecumā. Es biju kapteinis un spēlēju aizsardzībā. Mūsu labākais uzbrucējs bija saslimis, tāpēc man vajadzēja spēlēt uzbrucēja pozīcijā. Sākumā man gāja grūti, bet es pieradu un pēdējā spēlē iesitu divus vārtus. Mēs šajā turnīrā ieguvām 1. vietu. Es biju ļoti laimīgs tajā dienā!

Šīs bija vienas no spilgtākajām manas bērnības atmiņām. Ļoti labas atmiņas!

Gothards Āriņš, 7. a klase

Skolas noformējums svētkos.

Slokas pamatskola

Skolas 3
Jūrmala
LV-2011
tel. 67811509
e-pasts:
sloka@edu.jurmala.lv

Ievēribai! Skolēnu
fotogrāfijas šajā
izdevumā ievietotas ar
vecāku atļauju.

Pasākumi decembrī

14. dec. Ziemassvētku tirdziņš.

17. dec. sniedzam koncertu veselības un sociālās aprūpes centrā „Sloka”.

20. dec. dodamies uz Slokas dzīvnieku pātversmi.

20. dec. svinam Ziemassvētkus klasēs.

21. dec. skolas eglīte 1.-9. klasei
plkst.10.00, liecību izdošana.

Dodamies mācību ekskursijā

2. un 3. klases skolēni novembrī devās mācību ekskursijā uz Latvijas Kara muzeju un uz Džimbas drošības skoliņu.

Latvijas Kara muzejā bērni aplūkoja dažādas ekspozīcijas: izzināja Latvijas

iedzīvotāju likteni un dalību karos, kā arī iepazīna valsts izveides apstākļus.

Pēc tam skolēni devās ciemos pie Džimbas, kas dzīvo nodibinājumā „Centrs Dar-dedze”. Bērni apmeklēja

Džimbas darbnīcu, namiņu, teātri un Stāstu parku, kur pārrunāja dažādas situācijas, kas saistītas ar bērnu drošību. Noslēgumā bērni fotografējās, dzēra tēju kafejnīcā un iepirkās veikalā par pašu

nopelnīto naudu nodarbības laikā.

„Esi vērīgs, esi drošs!” aicina Džimba. Acis, ausis, sirds, kājas un mute ir labākie padomdevēji un sabiedrotie, kad nonāc nedrošā situācijā!

Bērniem šķita nozīmīgi gan iepazīt Latvijas vēsturi, gan sadraudzēties ar atbildīgo Džimbu.